

IOANA CHICET-MACOVEICIUC

**Ziua în care
la capătul celălalt
al iubirii n-a mai
fost nimeni**

CUPRINS

Cel mai frumos apus din lume	5
Ea nu era genul acela de fată	9
Un lucru la care nici ea, nici el nu se pricep prea bine	23
Avem de-a face, deci, cu o relație serioasă	39
Plec. O să vii după mine?	56
Sute de inimioare roșii și clopote de nuntă	71
Unele lucruri pur și simplu nu sunt făcute să dureze	83
Fata cu părul de nori și nume de soare	98
Viața cea nouă a Oanei	123
Universul o așază pe Oana înapoi în ea însăși	126
O librărie care împarte o viață în două	136
Saltul cu parașuta	148
Te rog, vino înapoi!	169
Frica de zbor	179
Decizia	196
Salvarea	207
În căutarea unui alt apus ca acela	214
Doliul	216
Înmormântarea	220
Adevărul	223
O zi cu (păr în formă de) soare	232

Cel mai frumos apus din lume

Se ținea strâns de bara caldă de fier. Atingea cu buricele degetelor bubele line de vopsea nescorojită. Avea palmele umede și gura uscată. Din când în când, unghiile degetelor mari rupeau până la sânge pielițele albicioase și uscate ale celorlalte degete. Savura durerea ca pe un semn ascuțit că e încă în viață. Cu fiecare salt brutal în sus al coșului de fier în care se aflau, inima ei urca în gât încă un milimetru, mai dureroasă, mai zgomotoasă. Cu fiecare secundă care trecea îi era tot mai clar că, până va pune din nou picioarele pe pământ, fie va leșina, fie-și va deșerta tot conținutul acru al stomacului pe podeaua ruginită. Și, pentru că nu se decisese care dintre cele două variante era mai stânjenitoare, Oana stătea acolo ca o paiată, nemișcată, cu ochii închiși și inima pulsând în gât, cu degetele însângerate și cu picuri reci de sudoare coborându-i pe sub sânii mici, până la betelia aspră a jeanșilor ei uzați.

La câțiva centimetri în spatele ei, Andrei făcea poze zâmbind. Trăgea cadru după cadru, cu chipul scaldat în lumina portocalie a celui mai limpede apus. Se oprea doar pentru o secundă între cadre, să tragă butonul ce derula filmul virgin în interiorul camerei foto.

Deși ura înălțimile, Oana îl iubea pe Andrei. Așa că, atunci când el i-a făcut surpriza de a o invita la o sesiune foto în Roata Mare din parcul Herăstrău, Oana a simțit că-i stă inima în loc. De fericire. *Mă iubește! Altfel nu m-ar lua cu el într-un moment atât de special!* De groază. *Doamne, o să mor de frică acolo sus!* De nerăbdare. *Dar stai, ăsta e genul de moment în care el o cere de soție, acolo sus, deasupra întregii lumi!* De panică. *Acolo sus. Sus de tot. În aer, atârnați la mâna hazardului de o mașinărie veche din fier. Foarte în aer. O să fim în nori, practic. Nu, n-am cum să supraviețuiesc dacă mă urc acolo.*

A spus DA în mai puțin de două secunde. Normal că voia să meargă cu el. Ar fi mers cu el într-un *city break* în iad, dacă ar fi invitat-o. Ar fi luat cu ea o cremă pentru arsuri și s-ar fi dus bucuroasă.

Oana ura înălțimile. La ea acasă nu se urca prea des nici măcar pe un scaun, că o lua amețeala. Nu zburase niciodată cu avionul, nu urca mai sus de etajul cinci în nici o clădire și refuza politicos orice invitație de a vizita poduri și mansarde.

Dar îl iubea pe Andrei. Andrei cel misterios, închis ca o cutie din lemn de abanos, fără cheie, mereu puțin încrunțat, cu ochii lui întunecați în căutare de senzori ascunse în lucrurile pe care le fotografia. Îl iubea de o jumătate de an și nu-l auzise niciodată râzând în hohote.

Îl mai-mult-decât-iubea. Trăia prin el. Nu-și mai amintea aproape nimic din viața ei dinainte de el. Parcă nici nu avusesese vreuna. Respira cu gura lui tăcută, se iubea cu inima lui, râdea doar pentru el. Înainte de el, era doar o fată. O fată obișnuită, cu un păr neobișnuit de creț și de mult, pe care-l observa toată lumea și pe care ea nu mai știa cum să-l ascundă. Oana din Onești. Banal. Copil singur la părinți,

Resp. absolventă de limbi străine, traducătoare de articole din germană pentru o revistă tehnică, în căutarea unei cariere moderate, ocupantă a patului de jos din camera 107 a unui cămin din complexul studentesc de pe malul râului ce străbate capitala de la vest la sud.

Stătea cu ochii strânși și cu unghiile înfipite în carne la patruzeci de metri deasupra solului, gândindu-se cât de mult îl iubește pe băiatul ăsta și cât de tare îi vine să vomite.

Roata Mare. Cu coșurile ei de fier pe jumătate ruginite, colorate strident, unele verde praz, altele portocaliu aprins, albastru *ciel* sau roz fosforescent, un curcubeu de bomboane CIP care se roteau într-un dans hipnotic. Cu scârțâiala ei morbidă, cu tipul ciudat care manevra de jos manetele și căruia, la cum privea în jur, nu i-ai fi încredințat nici lesa câinelui, darămite viața a o sută de persoane instalate incomod pe banchetele de fier ale celor douăzeci de coșulețe fragile. Cu vopseaua ei sărită peste tot, Roata Mare arăta ca un desen strident pe care cineva îl ștersese din loc în loc cu radiera.

În timp ce Andrei profita tăcut de peisaj, trăgând cadru după cadru, Oana își imagina cum nacela în care se aflau se desprinde din cârligul ei ruginit și cade în gol patruzeci de metri, zdrobind familiile care stăteau la coadă la bilete sub ea. Țeste făcute țândări, creieri împrăștiați, un ochi într-un tufiș, bucăți de piele și sânge peste tot.

Când au ajuns în punctul cel mai de sus și roata s-a oprit pentru câteva secunde (așa se întâmpla de fiecare dată când o nacelă ajungea sus, ca să le permită norocoșilor ocupanți să se bucure de priveliște), Oana nu mai avea nici o pieleță de rupt. Le distrusese deja pe toate și trecuse la pielea dintre degete, de care trăgea disperată pentru a-și provoca și alte

senzații decât panică și greață. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, l-a privit pe Andrei.

A fost unul dintre puținele momente în care l-a văzut cu adevărat fericit. Zâmbea, cu chipul lui mare și încruntat scaldat de lumina aurie a apusului, fără nici o umbră, fără nici o reținere. Stătea cu ochii larg deschiși, să-i inunde soarele portocaliu pupilele dilatate. Se umplea de baia de lumină caldă, moale, să-i ajungă cât pentru o viață. Oana și-a înghițit cu greu nodul din gât și se pregătea să-i spună cât de mult îl iubește, dar exact atunci nacela s-a smucit s-o ia înapoi în jos, iar golul din stomac a crescut la loc. Ar fi vrut să-l întrebe pe Andrei de ce pozează cu atâta fervoare culorile apusului, câtă vreme el scoate doar fotografii alb-negru, dar îi era atât de rău încât i-a fost frică să deschidă gura. A stat cu dinții încleștați încă trei minute agonizante, cât a durat până a pus picioarele pe pământ.

— Ți-a plăcut? a întrebat-o el, complet absent la suferința ei. Ce părere ai de apusul ăsta? Nu cred c-am mai prins așa o lumină vreodată.

Ce vorbăreț e, s-a gândit Oana. Pe mine nu m-ar lăuda cu atâtea vorbe...

— A fost... interesant, a bâiguit Oana privindu-și degetele palide. N-o să uit niciodată apusul ăsta, mi-e clar, a adăugat ea mai mult pentru sine, verde la față, agățându-se disperată de brațul lui ca să nu se întindă pe jos cât era de scundă.

Ea nu era genul acela de fată

Și-au vorbit prima oară pe 20 ianuarie 2002, la ora 02.05 dimineța. De fapt, mai mult și-au strigat unul altuia lucruri, ca să se poată înțelege. Muzica urla în boxe, sute de tineri se zbânțuiau dezlânat, cântau, strigau și ei unii la alții, într-un haos care la vremea aceea era sinonim cu cea mai tare distracție. Acum, Oana n-ar mai intra acolo nici cu dopuri de urechi și înfășurată într-un sul de spumă de izolație fonică. Pe vremea aceea, însă, își petrecea două nopți din șapte în club. Nu pentru că i-ar fi plăcut în mod deosebit. Ea prefera distracțiile mai potolite, care presupuneau pijamale moi, un ceai de tei și o carte de Dostoievski. Dar Lola, ooo, Lola! Acidulata și condimentata Lola, cea mai bună prietenă a ei, Lola nu putea respira fără club. Așa că o târa și pe Oana, cu promisiunea (pe care nu și-o ținea niciodată) că vor sta doar puțin *de data asta*.

Același club de fiecare dată, de mai bine de șase ani. Se obișnuise cu gălăgia, schimba amabilități cu doamna de la garderobă, primea mereu câte-un suc gratis de la barman, iar muzica era pe gustul ei. Rock vechi, câte-un Dan Spătaru când toată lumea băuse deja suficient cât să li se pară amuzant să lălăie *drumurile noaaastreee toaaaate*, ținându-se de

umeri și legănându-se ca niște păuni în timpul dansului de împerechere.

Pentru că, desigur, mulți veneau în club doar pentru asta. Unii pretindeau (deși nu-i credea nimeni) că, în loc să sforăie la căldură sub plapumă la miezul nopții, preferă să transpire într-un subsol aglomerat cu pereții umezi doar pentru că le plăcea muzica. Ei însă veneau în club, de fapt, ca să se combine. Veneau cu speranța că n-or să plece la fel de singuri cum au venit.

Să cunoască un posibil partener de dans, de-o noapte, de-o viață. Studenți de optsprezece, douăzeci și patru sau treizeci și patru de ani, dându-și ultimii bani din bursă, din alocația de la tata sau dintr-un salariu mizer ca să-și bea mințile și apoi, cu ochi tulburi, să acosteze străine în speranța că vor pleca pe jos alături de cineva. Desigur, majoritatea reușeau să se lipească de altă ființă umană pentru cel mult un dans, dar nimeni nu-și pierdea speranța că într-o zi, când va începe următorul blues, fata sau băiatul ales va rămâne în îmbrățișare pentru încă o partidă de balans în doi, și apoi poate încă una...

Deși ea nu venea acolo ca să-și găsească jumătatea, Oana reușise să lege două relații în club. Cea mai scurtă durase trei minute, pentru că tipul ferchezuit care-o convinsese că e un cavaler de modă veche a întrebat-o răcnind în urechea ei dacă și-a făcut analizele recent. Băiatul era precaut, voia să fie sigur că nu se alege cu vreo boală venerică (probabil avea o experiență personală recentă în acest sens). Cea mai lungă relație începută în club depășise în longevitate previziunile celor implicați: o lună întreagă, împlinită chiar în seara aceea, când relația se și încheiase subit, după ce îl văzuse pe rockerul ei cu păr mătăsos de divă pipăind pe culoarul care ducea la toalete o minoră cu creastă roz.

Dacă n-ar fi fost atât de amețită de la jumătatea de bere pe care aproape că i-o turnase pe gât amica Lola, ar fi fost șocată de imaginea iubitului ei lipind de perete o fetiță care i-ar fi putut fi, probabil, fiică. Dacă ar fi fost în mințile ei, s-ar fi dus la el să-i tragă un șut între picioare, cum văzuse că fac femeile puternice în filme. În loc de asta, i-a privit minute în șir de la distanță, să fie sigură că nu uită totul până a doua zi dimineață. Le-ar fi făcut și o poză, dar acum mulți ani, când tinerii aceștia se îngrămădeau în club pentru că li se părea că doar acolo își pot cunoaște jumătățile (sau, în cazul unora, pentru că le plăcea muzica), nu existau nici telefoane mobile care să facă și fotografii, nici aparate foto mici și ieftine. Pe atunci, aparate foto aveau doar fotografii profesioniști, și puțini dintre ei și-ar fi adus comoara într-un beci umed, plin de fum de țigară și de tineri care cu greu își deosebeau capul de fund la ora cinci dimineața.

Revenind la Oana, e important să știm de la bun început că ea avea un palmares simpatic de amnezii la beție. Un medic îi spusese demult că problema ei avea un nume în literatura de specialitate, însă ea uitase, desigur, care e acela. Se îmbătase fix de trei ori în cei douăzeci și patru de ani de când se afla pe această planetă și se străduia să nu-i facă umbră degeaba.

Prima dată, în anul trei de facultate, după ce plecase din club la patru dimineața fără Lola (pentru că Lola, avea să se afle mai târziu, plecase mai devreme cu iubita DJ-ului acasă la ea), amețită bine după ce băuse un singur pahar de vin roșu, n-a avut bani de taxi, așa că a trebuit să meargă pe jos mai bine de cinci kilometri, prin frig și întuneric, doar într-o fustă de mătase, pentru că garderobiera clubului nu-i mai găsisse pantalonii groși. N-a reușit să-și aducă aminte

numărul căminului în care stătea de mai bine de doi ani, așa că s-a culcat în holul primului cămin a cărui ușă de acces o găsisese descuiată. Ar mai fi avut de urcat un singur etaj până la camera ei, dar pur și simplu nu-și mai adusese aminte acest detaliu. A doua oară când a băut mai mult de o bere și-a pierdut biletul cu numărul de la garderobă și n-a fost în stare să-și recunoască geaca, așa că a luat una la întâmplare. Măcar de-ar fi fost una mai bună ca a ei, dar era găurită la subraț și roasă la coate...

A treia oară a fost atunci, pe 20 ianuarie. S-a mai uitat o dată la proaspătul fost iubit, în semn de adio, apoi s-a îndreptat, clătînându-se, spre bar. Era timpul pentru o tequila. Nu mai băuse tequila niciodată, dar știa de la Lola că, atunci când ai necazuri serioase, tequila te ajută să uiți rapid tot. Nu-și mai aducea aminte dacă mai are suficienți bani și pentru taxi spre casă, așa că o căuta din priviri pe Lola, care, ca de obicei, nu era de găsit. Pe de altă parte, era foarte posibil ca Lola să stea fix în fața ei și ea să n-o fi recunoscut...

Lola mereu pleca acasă din club cu cineva. Nu discrimina în funcție de sex, vârstă sau ocupație, îi plăcea ei să spună. De cele mai multe ori, la brațul ei atârnau studenți sau tineri absolvenți care abia se țineau pe picioare, dar uneori erau studente, asistente la facultate, artiste sau arhitecte debutante care pur și simplu nu puteau rezista stilului languros al Lolei.

Lola nu discrimina nici în funcție de număr. Nu întotdeauna pleca acasă cu un singur norocos. Uneori erau doi, trei, odată nu se putuse decide și-i luase acasă pe toți patru cu care dansase în noaptea cu pricina, plus doi amici de-ai lor, probabil să-i aibă de rezervă. Oana nu aflase niciodată cum se terminase acea seară aglomerată a Lolei, tot ce știa

Res era că, a doua zi dimineață, Lola o chemase pe la ea cu mul-
tă mâncare, era dărâmată de foame.

Lola nu făcea sex cu toți cei care păraseau clubul umed ca un burete la brațul ei bronzat. Îi invita la ea sau accepta invitațiile lor pentru că-i plăcea să-i cunoască mai bine. Îi plăcea să asculte muzică alături de străini, în apartamentele lor mici sau mari, îi plăcea să mănânce cu ei sandvișuri cumpărate la colțul blocului, de la non-stopul unde se adunau taximetriștii între curse, îi plăcea să le asculte poveștile de viață rostite împleticit, cu glasul moleșit de băutură. Îi plăcea să adoarmă pe saltele străine, în mirosuri necunoscute și ciudate, pentru ca a doua zi, mahmură și buimacă, să decidă dacă aceea va fi fost ultima lor întâlnire sau dacă norocosul avea s-o mai vadă și după micul dejun.

Lola dansa grozav! Își unduia fundul generos, talia subțire și sânii mari, cu mâinile sus în aer, să fie sigură că o observă toată lumea. Dansa cu ochii închiși, murmurând versurile cu buzele întredeschise, atingându-și ușor coapsele și talia. La naiba, dacă n-ar fi fost prietena ei cea mai bună, până și Oana ar fi plecat cu ea acasă, după un pahar de suc cu puțin gin.

Un alt lucru pe care e bine să-l știm din capul locului despre Oana e că fusese înzestrată de divinitate cu un păr deosebit. Nu era extrem de roșu sau teribil de blond, însă era extraordinar de des, de creț și de rezistent. Părul ei era ca o minge mare de lână țesută care-i înconjura chipul mic și alb, cu sprâncene groase și ochi verzi. Părul ei era ca o planetă de culoarea cafelei cu lapte, care se mișca rapid de colo-colo, lăsând în urmă un iz simpatic de șampon de mentă. Părul ei era ca un ghemotoc de scaieți și frunze care se rostogolea dus de vânt în savană. În părul Oanei puteai ascunde oricând lucruri fără să le mai poți găsi vreodată.